

12 iulie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco, Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cojocaru Tudor, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 martie 2016, în cauza penală în privința lui

Ceaicovschi Ion Ion, născut la 15 martie 1975, originar din s.Țaul, r-nul Dondușeni, domiciliat în s.Răzeni, r-nul Ialoveni.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 18.03.2014 - 17.11.2014,

2. Instanța de apel: 19.12.2014 - 17.04.2015,
09.02.2016 - 09.03.2016,

3. Instanța de recurs: 18.06.2015 - 22.12.2015,
17.05.2016 - 12.07.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău din 17 noiembrie 2014, Ceaicovschi Ion a fost achitat de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.317 alin.(1) Cod penal, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Ceaicovschi Ion este învinuit de către organul de urmărire penală pentru faptul că, la 19 decembrie 2013, fiind persoană care execută pedeapsa cu închisoare, stabilită prin sentința Judecătoriei Orhei din 29 noiembrie 2011, în baza art.264 alin.(5) Cod penal la 6 ani închisoare, în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, urmărind scopul evadării din locul de detenție, dându-și seama de caracterul acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, acționând cu intenție directă îndreptată la atingerea scopului stabilit, pe ascuns, sub pretextul plecării la locul de muncă SRL „Lideralim”, nu s-a prezentat la locul de muncă unde era angajat în calitate de electrician, părăsind astfel locul de deținere Penitenciarul nr.9 Pruncul. În aceeași zi, după amiază, fost depistat pe str.Bănulescu Bodoni, 26 din mun.Chișinău, în nemijlocita apropiere a Procuraturii Generale.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.317 alin.(1) Cod penal la 2 ani închisoare, iar potrivit art.85 Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, pe motiv că instanța fără a cerceta sub toate aspectele probele acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în ședința de judecată, care dovedesc vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate, neîntemeiat a dispus achitarea lui fără a lua în considerație că însăși inculpatul a recunoscut faptul că s-a deplasat la Procuratura Generală fără a avea vreo permisiune, astfel hotărârea adoptată contravine practicii judiciare stabilite prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.4-1re-194/2007 din

02.07.2007, potrivit căreia s-a reținut că, dacă condamnatul era antrenat la muncă în afara penitenciarului și a părăsit samavolnic nu numai locul de muncă ci și perimetrul penitenciarului, acțiunile lui corect urmează a fi încadrate în baza prevederilor art.317 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 aprilie 2015, apelul declarat de procuror a fost respins, ca nefondat.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel, cercetînd și verificînd probele prezentate de procuror a conchis că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizînd obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, adoptînd în mod legal sentința de achitare în privința lui I.Ceaicovschi, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii imputate, deoarece inculpatul se afla în regim deschis și avea dreptul la deplasare spre obiectul la care era încadrat în cîmpul muncii, iar devierea de la itinerar, și anume deplasarea la Procuratura Generală de a depune plîngere, nu poate fi considerată ca o intenție de evadare, ci o abatere disciplinară pentru încălcarea regimului de deplasare spre locul de muncă, pentru care a și fost sancționat de către administrația penitenciarului nr.9, fapt confirmat prin decizia cu privire la încarcerarea deținutului în celula izolatorului disciplinar, în baza căreia I.Ceaicovschi a fost instalat în celula izolatorului disciplinar pentru 15 zile și nopți, pe motivul că nu s-a prezentat la locul de muncă în ziua de 18.12.2013.

Pe motivele date, instanța de apel a concluzionat că apelul procurorului este nefondat, deoarece din probele materiale rezultă în acțiunile inculpatului nu se regăsesc semnele componente de infracțiune prevăzută de art.317 Cod penal.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocînd prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei, deoarece instanțele de fond, analizînd probele administrate, au dat o apreciere greșită acestora, cu derogare de la prevederile art.101 Cod de procedură penală, întemeindu-și concluzia doar pe declarațiile și versiunea înaintată de inculpat, care nu coroborează cu celelalte probe administrate pe caz, care demonstrează cu certitudine vinovăția inculpatului de săvîrșirea infracțiunii de care a fost învinuit, acțiunile lui întrunind elementele constitutive ale infracțiunii imputate și hotărîrea de achitare în speța dată contravine practicii judiciare stabilite, și anume Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.4-1re-194/2007 din 02.07.2007 în cauza lui Iu.Pascari și decizia nr.1re-1054/2008 în cauza V.Țurcan.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 22 decembrie 2015, recursul procurorului a fost admis, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei, pe motiv că instanța de apel, încălcînd cerințele art.414 Cod de procedură penală, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului, ci doar s-a limitat la o motivare insuficientă și contrară probelor expuse în apel.

Instanța de recurs a indicat că instanța de apel nu a dat apreciere faptului că acțiunea de evadare presupune sustragerea de la privarea de libertate la care a fost supus condamnatul, prin părăsirea locului de detenție, inclusiv din perimetrul penitenciarului ori din locul din afara penitenciarului, unde acesta a fost obligat să se afle în timpul executării pedepsei închisorii, lăsînd fără apreciere și faptul că, în baza contractului nr.27 din 01.07.2013, I.Ceaicovschi a fost antrenat la muncă în calitate de electrician la SRL „Lideralim”, fiindu-i permisă deplasarea în afara penitenciarului, în baza permisului în limitele itinerarului stabilit, și anume: Penitenciarul nr.9, Pruncul spre locul de muncă SRL „Liberalim” și de la locul de muncă spre căminul sectorului tip deschis al Penitenciarului

nr.9, Pruncul, fiindu-i aduse la cunoștință drepturile, obligațiile și interdicțiile pentru condamnații respectivi, prescrise în pct.163 din Statutul executării pedepsei de către condamnați, care indică direct interdicțiile condamnaților - să părăsească fără permisiune teritoriul penitenciarului sau locul de trai și de muncă.

La fel, Colegiul a menționat că instanța nu a dat apreciere nici prevederilor art.156 și 158 din Statut, care indică că condamnații pot să se deplaseze fără supraveghere în afara penitenciarului, dacă acest lucru este necesar în legătură cu munca executată, instruirea sau în legătură cu survenirea unor situații personale excepționale, cu permisiunea administrației penitenciarului, însă la materialele cauzei o astfel de decizie a șefului penitenciarului nu există, precum nu se atestă nici înregistrarea unei cereri în acest sens din partea inculpatului.

De asemenea, instanța de recurs a constatat că concluziile instanțelor sînt contradictorii în ce privește circumstanța că inculpatului nu i-a fost stabilit un itinerar bine stabilit, ca apoi să constate că nu a fost demonstrat caracterul părăsirii conștientei voite ilegale a teritoriului penitenciarului de către I.Ciaicovschi, or, ultimul a părăsit penitenciarul pentru a se deplasa la locul de muncă (permisiune de care dispunea), iar pe parcurs, în condițiile unui itinerar precis, a trecut pe la procuratură pentru a depune o plîngere vis-a-vis de condițiile de deținere în penitenciar. În sensul dat, instanța de recurs a făcut referire la prevederile pct.236-238 din Statutul executării pedepsei de către condamnați și anexa nr.20, potrivit reglementărilor cărora nu este indicat în mod expres că itinerarul trebuie să conțină străzile pe care urmează să se deplaseze condamnatul de la penitenciarul în care se deține pînă la locul de muncă și invers, însă sînt normele de conduită a condamnatului cărui i s-a permis deplasarea fără escortă sau însoțire, în care este stipulat că „condamnatului care beneficiază de dreptul de a se deplasa fără escortă sau însoțire i se interzice: să frecventeze magazinele, organizațiile, instituțiile, apartamentele persoanelor private”, etc.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 martie 2016, apelul declarat de procuror a fost respins, ca nefondat.

În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, motivele invocate în apelul declarat de procuror ce vizează condamnarea inculpatului, sînt nefondate, deoarece starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței, care fiind cercetate în cadrul cauzei penale, demonstrează că fapta inculpatului nu întrunește elementele și semnele componenței de infracțiune prevăzute de art.317 alin.(1) Cod penal - evadarea din locurile de detenție săvîrșită de către o persoană care execută pedeapsa cu închisoare.

Concluzia dată instanța de apel și-a întemeiat-o pe declarațiile inculpatului, a martorilor V.Bedros, M.Revenco, R.Cerevatov, V.Chrivas, M.Gorea, G.Ceaicovschi și probele scrise - comunicatul special emis de către șeful interimar al Penitenciarului nr.9 Pruncul la 20.12.2013, scrisoarea nr.4/1635 din 12.06.2014 emisă de Penitenciarul nr.9 Pruncul, copia din caietul de evidență a permiselor condamnaților de la regim de resocializare și fără escortă, copia permisului nr.37 din 18.02.2013, considerînd că prima instanță corect a conchis că în acțiunile inculpatului lipsește latura obiectivă a infracțiunii prevăzută de art.317 alin.(1) Cod penal, din care motiv just a adoptat sentința de achitare a acesteia.

La fel, instanța de apel făcînd trimitere la dispozițiile art.216 alin.(1) alin.(5), (6), 235 alin.(1), (6) și (7), 249 alin.(1) - (3) Cod de executare, la pct.232, 235, 236-238, precum și la anexele nr.17 și 18 și nota nr.2 la anexa nr.18 din Hotărîrea Guvernului nr.583 din 26.05.2006 cu privire la aprobarea Statutului executării pedepsei de către condamnați și,

coroborînd prevederile normelor legale citate supra cu circumstanțele cauzei, a conchis că prima instanță corect a stabilit în fapta inculpatului nu întrunește latura obiectivă a infracțiunii imputate - evadarea din locurile de detenție săvîrșită de persoana care execută pedeapsa cu închisoare or, partea acuzării nu a prezentat probe că în privința lui I.Ceaicovschi a fost stabilit în mod scris prin dispoziție de deplasare motivată, un anumit itinerar de deplasare spre locul de muncă și că acesta i-a fost adus în formă scrisă la cunoștință. Astfel, instanța a indicat că este imposibilă constatarea abaterii intenționate a inculpatului și scopul eschivării de la executarea pedepsei cu închisoarea, precum nu s-a demonstrat caracterul părăsirii conștiente, voit ilegale a teritoriului penitenciarului de către inculpat or, ultimul a părăsit penitenciarul pentru a se deplasa la locul de muncă în temeiul permisiunii de care dispunea, iar pe parcurs, a trecut pe la sediul procuraturii pentru a depune o plîngere privind condițiile de detenție în penitenciar. Prin urmare, scopul deplasării inculpatului la procuratură a fost de a se plînge, dar nu a evada de la locul de detenție.

Instanța de apel a constatat că prin decizia administrației Penitenciarului nr.9 din 27.12.2013, I.Ceaicovschi a fost sancționat disciplinar pentru încălcarea regimului de detenție, astfel că a fost tras la răspundere pentru încălcarea prevederilor pct.5 din anexa nr.20 din Hotărîrea Guvernului nr.583 din 26.05.2006 cu privire la aprobarea Statutului executării pedepsei de către condamnați, astfel că ar fi ilegală pedepsirea de două ori a inculpatului pentru încălcarea o singură dată a prevederilor Statutului executării pedepsei de către condamnați.

8. Împotriva hotărîrii menționate a declarat recurs ordinar procurorul care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare, invocînd că instanța nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel, nu a dat o apreciere multilaterală și obiectivă probele administrate, care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, și anume declarațiile martorilor V.Chirvas, M.Revenco, V.Bedros, precum și probele scrise; - instanțele de fond au omis din vedere elementele laturii obiective ale infracțiunii incriminate și nu au analizat acțiunile inculpatului prin prisma acestor elemente, care presupune sustragerea de la privarea de libertate prin părăsirea locului de detenție ori prin scăparea de sub pază, sustragerea din locul destinat persoanelor deținute, părăsirea locului de muncă, deși condamnatul putea să lucreze fără a fi păzit și că evadarea poate avea loc de pe teritoriul întreprinderilor la care lucrează deținuții; - instanțele nu au reținut faptul că inculpatul nu a solicitat permisiunea administrației penitenciarului de a se abate de la itinerarul pe care se deplasa la locul de muncă, iar versiunea acestuia că dînsul a intenționat să depună plîngere la Procuratura Generală nu poate fi reținută, deoarece în ziua dată inculpatul careva plîngere la procuratură nu a depus, iar afirmația acestuia că dînsul a solitat ofițerului de gardă să fie audiat de careva procuror și în timp ce aștepta a fost luat de urgență este lipsită de veridicitate, fiindcă în cazul cînd inculpatul ar fi vrut să depună vreo plîngere, nu avea careva impedimente de a o remite prin intermediul serviciului poștal; - instanțele nu au ținut cont de faptul că inculpatul nu putea abuza de dreptul acordat, or, prin soluția de achitare dispusă, este creată o parctică vicioasă, fiind negate obligațiile impuse condamnaților la executarea pedepsei cu închisoare în penitenciar de tip deschis; - constatarea instanței că inculpatului îi era permisă deplasarea în afara penitenciarului, precum și faptul că nu s-a dovedit că ultimului i-a fost stabilit un itinerar concret de deplasare, este contrară prevederilor legale, inculpatul era obligat a se prezenta la muncă la ora 08.00 în decursul zilei de 19.12.2013 și infracțiunea s-a consumat odată ce acesta a încălcat obligațiile impuse, părăsind în mod arbitrar locul de muncă, deplasîndu-se

într-o direcție la dorința sa, devenind liber în acțiunile de deplasare.

9. Judecând recursul în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că recursul ordinar urmează a fi admis din următoarele considerente.

Conform art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeuri de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

La chestiuni de fapt se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

Chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal sau administrativ au fost corect aplicate. Însă, în tot cazul instanța de apel trebuie în mod obligatoriu să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, prin argumentarea și cu trimitere la probe, la documente, concluzia de respingere ori admitere a căruiva din motivele invocate.

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că prevederile legale menționate, deși sînt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauzei în ordine de apel.

După cum rezultă din actele cauzei, prima instanță cercetînd și apreciînd probele administrate, a conchis că acțiunile inculpatului I.Ceaicovschi nu întrunesc elementele constitutive ale faptei imputate.

Instanța de apel, respingînd apelul procurorului, a concluzionat că prima instanță corect a constatat că învinuirea nu și-a găsit confirmare atît sub aspectul laturii subiective, cît și obiective, deoarece nu s-a dovedit caracterul părăsirii conștiente, voit ilegale a teritoriului penitenciarului de către inculpat, deoarece acesta a părăsit penitenciarul pentru a se deplasa la locul de muncă în temeiul permisului de care dispunea, iar pe parcurs a trecut pe la sediul procuraturii pentru a depune o plîngere, astfel că scopul deplasării inculpatului nu a fost de a evada din locul de detenție, în lipsa unei dispoziții de deplasare motivată, prin care să fie indicat itinerariul de deplasare spre locul de muncă.

Colegiul penal reține că, în activitatea de stabilire a adevărului, elementele care duc la realizarea cunoașterii sînt dovezile. Art.99 Cod de procedură penală enunță că, în procesul penal, probatoriul constă în invocarea de probe, propunerea de probe, admiterea și administrarea lor în scopul constatării circumstanțelor care au importanță pentru cauză.

Potrivit art.93 Cod de procedură penală, probele sînt elemente de fapt dobîndite în modul stabilit de prezentul Cod, care servesc la constatarea existenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei. Potrivit alin.(2) al acestei norme, ca probe sînt considerate declarațiile inculpatului, ale părții vătămate, a martorilor, raportul de expertiză, constatările medico-legale ș.a., obținute în conformitate cu prevederile legii.

Aprecierea completă și justă a probelor trebuie să se întemeieze pe o analiză minuțioasă a materialului probator și apoi pe o sinteză a evaluărilor făcute. Analiza

probelor presupune examinarea fiecărui element probatoriu în parte, pentru a se înlătura tot ce nu are legătură cu cauza, tot ce este vag și nesigur. În cadrul operației de sinteză, probele sînt examinate în ansamblul lor, confirmîndu-se unele pe altele și ducînd la o concluzie univocă. Această concluzie trebuie să fie reflectată în soluția dată cauzei, soluție ce trebuie să fie motivată astfel încît raționamentele ce au stat la baza aprecierii probelor să poată fi supuse controlului judiciar.

Din materialele dosarului, cît și din cuprinsul cererii de apel, reiese că, în confirmarea învinuirii, procurorul a prezentat ca probe declarațiile martorilor V.Chirvas, M.Revenco, V.Bedros din care rezultă că în ziua de 19 decembrie 2013, inculpatul nu s-a aflat la serviciu începînd cu ora 08.00-19.00, cît și probele scrise - comunicatul special emis de către șeful interimar al Penitenciarului nr.9 Pruncul la 20.12.2013, scrisoarea nr.4/1635 din 12.06.2014, prin care se confirmă că inculpatul a semnat pentru primirea permisului de deplasare la locul de muncă, fiindu-i comunicat intinerariul deplasării la locul de muncă și copia permisului nr.37 din 18.02.2013.

Verificînd decizia contestată, Colegiul penal atestă că, instanța a redat în hotărîre declarațiile inculpatului, a martorilor nominalizați supra, cît și probele scrise admise de instanță în confirmarea nevinovăției inculpatului, pe care partea acuzării le-a prezentat ca probe ce dimpotivă dovedesc vinovăția inculpatului în săvîrșirea faptei de care a fost pus sub învinuire.

Respingînd apelul procurorului, instanța a indicat că atît organul de urmărire penală, cît și acuzatorul de stat nu au prezentat probe convingătoare în baza cărora s-ar fi stabilit că I.Ceaicovschi a evadat din locul de detenție, fără a da o apreciere declarațiilor martorilor V.Chirvas, M.Revenco, V.Bedros redade mai sus, din care rezultă contrariul.

Prin urmare, concluziile instanței contravin prevederilor art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, care stipulează că fiecare probă urmează să fie apreciată de instanță din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, ca apoi să se pronunțe asupra admisibilității sau inadmisibilității probei respective, expunînd aces temeii în decizia sa. Astfel, probele enunțate nu au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel sînt premature, ce au reiterat concluziile primei instanțe, care nu rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Totodată, Colegiul penal menționează că, într-o hotărîre este necesar nu numai de a reda declarațiile participanților la proces, dar și de a expune esența acestora, și legătura lor cu conținutul altor probe, care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sînt admise, iar altele respinse.

De asemenea, Colegiul constată că instanța și-a motivat soluția de achitare prin faptul că inculpatului nu i-a fost stabilit un intinerar, cu indicarea exactă a străzilor pe care urmează să fie efectuată deplasarea de la penitenciar pînă la locul de muncă.

Colegiul penal consideră pripită concluzia instanței de apel sub aspectul vizat, deoarece latura obiectivă a infracțiunii de evadare constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de evadare din locurile de detenție, ce presupune sustragerea de la privarea de libertate la care subiectul infracțiunii este supus, prin părăsirea locului de deținere, ori prin scăparea de sub pază, supraveghere, la care acesta se află supus, cînd deținutul părăsește locul de muncă, deși acesta putea să lucreze fără a fi păzit.

În cauză s-a stabilit că inculpatul nu s-a prezentat la locul de muncă la ora stabilită - 08.00 și nu a preîntîmpinat administrația penitenciarului că își va schimba intinerariul, și că va deplasa în alt loc - la procuratură.

Altfel, instanța urma să verifice dacă nu au fost încălcate de către inculpat prevederile pct.5 din anexa nr.20 din Hotărîrea Guvernului nr.583 din 26.05.2006 cu privire la aprobarea Statului executării pedepsei de către condamnați, care prevede că, condamnatului care beneficiază de dreptul de a se deplasa fără escortă, fără însoțire, i se interzice să frecventeze magazinele, instituțiile, organizațiile, artamentele persoanelor private etc.

Mai mult, instanța pe de o parte constată că în acțiunile inculpatului lipsește latura obiectivă a componenței de infracțiune, iar pe de altă parte motivează că prin decizia administrației Penitenciarului nr.9 din 27.12.2013, inculpatul a fost deja sancționat disciplinar pentru încălcarea regimului de executare a pedepsei, astfel că I.Ceaicovschi a fost tras o dată la răspundere pentru încălcarea prevederilor pct.5 din anexa nr.20 din Statutul sus menționat, astfel a admis două concluzii care se exclud una pe alta, deoarece în primul caz constată că inculpatul nu a comis evadarea din locurile de detenție, iar în al doilea caz - că dînsul deja a fost sancționat o dată pentru fapta dată.

Totodată, instanța de apel nu a dat o apreciere corespunzătoare deciziei administrației penitenciarului din 27.12.2013, considerînd că pentru fapta comisă I.Ceaicovschi a fost deja pedepsit, fără a ține cont că acesta a fost sancționat pentru încălcarea regimului de executare a pedepsei, cu transferarea în regim inițial, dar nu pentru evadare din locul de detenție.

La fel, pripit instanța a concluzionat că inculpatului nu i-a fost stabilit un intinerar, cu indicarea exactă a străzilor pe care uremează a fi efectuată deplasarea, de rînd ce indiferent de intinerariul parcurs de acesta pînă la locul de muncă, lui I.Ceaicovschi i se interzicea frecventarea magazinelor, instituțiilor, organizațiilor, apartamentelor persoanelor private etc.

La fel, Colegiul atestă că, instanța de apel deși a făcut referire la Hotărîrea Guvernului nr.583 din 26.05.2006, însă nu a verificat drepturile, obligațiile și interdicțiile condamnatului prevăzute în pct.156, 158 și 163 lit.c) din Statutul executării pedepsei de către condamnați, nu a luat în considerație faptul că în actele cauzei nu există o decizie a șefului penitenciarului prin care să-i fie permis lui I.Ceaicovschi de a se deplasa în alt loc (procuratură) decît locul de muncă în ziua de 19.12.2013, făcînd o concluzie preamatură că acesta nu a comis infracțiunea incriminată.

Totodată, instanța de recurs constată că instanța de apel nu a îndeplinit indicațiile Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22.12.2015, nu a motivat convingător concluzia privind lipsa în acțiunile inculpatului a infracțiunii imputate, limitîndu-se doar la transcrierea concluziilor din decizia anterioară a instanței de apel, indicînd aceleași circumstanțe, care au dus la achitarea inculpatului.

Prin urmare, instanța de apel a încălcat prevederile art.436 alin.(2) Cod de procedură penală, care stipulează că pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sînt obligatorii în măsură în care situația de fapt rămîne cea care a existat la soluționarea recursului.

Astfel, Colegiul penal conchide că instanța de apel la judecarea apelului a comis erori de drept, prevăzute de art.427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală, deoarece se referă la procedura de motivare a soluției instanței de apel și se consideră temei de recurs.

Potrivit art.435 alin. (1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, ea casează hotărîrea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel.

La noua rejudecare a cauzei instanța de apel are obligația să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției

adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art.93, 95, 101 Cod de procedură penală, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală, concomitent verificându-se și motivele invocate în recursul ordinar în limita competenței, precum să analizeze la modul convenit acțiunile inculpatului, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate și, ca urmare, să constate prezența sau lipsa în acțiunile incriminate a elementelor infracțiunii și să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele expuse în pct.9 al prezentei decizii.

10. În conformitate cu prevederile art.434 și art.435 alin.(2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E:

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cojocaru Tudor, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 martie 2016, în cauza penală în privința lui Ceaicovschi Ion și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Decizia motivată pronunțată integral la 09 august 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun